

Deel 24

Met grote ogen bekeek ik de kamer, mijn kamer. De uitkomst van de verbouwing was schitterend. Met veel tegensputteren heb ik me erbij neergelegd. Ayman en ik woonde nou al twee weken lang in huize Hilalie. Ik wist bij god niet wat deze situatie moest voorstellen. Ik voelde me erg ongemakkelijk en stond vaak op de punt mijn biezen te pakken en te vertrekken. Ayman daarentegen vond het geweldig. Hij voelde zich direct thuis en heeft geen plek in dit huis onbezocht gelaten. Het was voor hem een droomhuis.

Ook ik was erg onder de indruk. Ik was hier al vaker geweest, maar ben nooit verder gekomen dan de salon en het zwembad waarin Ayman zijn revalidatie bevorderde. Het huis beschikt over velen faciliteiten. Dit huis was gewoonweg perfect. Elke kamer had zijn eigen interieur. De ene kamer was erg warm ingedeeld en zo was de ander weer heel exotisch of trendy.

Wel had ik een voorwaarde gesteld. Mijn kamer en dat van Ayman zouden we zelf inrichten en de kosten zouden voor mijn rekening zijn. Ik had verwacht dat men zich daarbij neer zou leggen, maar zelfs de onbeschofte Hilalie liet zijn mannelijke kant zien. Ik heb ze uiteindelijk toch zo ver gekregen en ben zelf twee weken lang flink aan de slag geweest. Met aan mijn ene arm Ayman en aan mijn andere arm Mounia. De twee mannen in huis waren de twee grote zakenmannen en de geldmakers.

Ayman's kamer hadden wel snel afgewerkt. Zijn kamer beschikte over een strakke inrichting met warme crèmekleurige en bruine tinten. Mijn kamer daarentegen was lux ingericht. De kamer beschikte over witte, grijze en zwarte tinten. Ik was van mijn eigen creatie diep onder de indruk. Het had mijn verwachtingen zeer getroffen.

'Super joh. Jij mag mijn kamer opnieuw inrichten' riep Mounia terwijl ze haar ogen uitkeek. Ik schoot in de lach en keek zelf ook vol ongeloof de kamer rond. 'Zeg. Waarom ga je niet de architectuur kant op. Bij Rayan was je voornamelijk bezig met de bouw van gebouwen. Denk alleen dat je veel meer in je mars hebt' zei Mounia terwijl ze me bedenkelijk aankeek.

Ik dacht na en schudde uiteindelijk mijn hoofd. 'Ben daar niet voor bevoegd en opnieuw een opleiding volgen zie ik niet zo zitten' zei ik terwijl ik een teleurstelling voelde. Geschrokken om mijn eigen gevoel liep ik de kamer uit. Het zou fantastisch zijn. Binnenhuisarchitect klonk te mooi om waar te zijn

Met een hollende Mounia achter me aan liepen we de achtertuin in. 'Nee Mounia' zei ik gauw toen ik zag dat ze haar mond wilde openen. 'Luister nou toch een ongeduld' riep ze terwijl ze me bij mijn hand greep. 'Rayan wil het bedrijf uitbreiden. Dat heb ik hem laatst Marouane horen vertellen. Vandaar dat Marouane de laatste tijd zo veel van huis is. Ze zijn er al mee bezig. En de bedoeling van dat bedrijf is dat het zich compenseert met MV Company. Zoals jij zelf al weet gaat MV Company voornamelijk over de architectuur wat betreft de buitenkant van een gebouw. Maar het bedrijf die voornamelijk Marouane zal oprichten zal betrekking hebben tot binnenhuisarchitectuur'. Ratelde ze aan één stuk door terwijl ze me met grote ogen aankeek. 'Snap je

het?' zei ze vervolgens terwijl ze me met opgetrokken aankeek nadat ze opmerkte dat ik geen reactie gaf op haar verhaal. Ik knikte en schudde vervolgens mijn hoofd. 'Van mijn leven niet dat ik me nog eens met jou broer inlaat'.

Ze schoot in de lach en nam naast me plaats op de schommel. 'Het is een lastige onze Rayan. Daar kan ik met je over meepraten' zei ze terwijl ze haar ogen rolde. 'Maar je zal onder begeleiding van Marouane werken. Dus dat is een ander geval' zei ze weer terwijl ze me bemoedigend aankeek. Ik zuchtte. 'Dat ik bij jullie thuis woon is al erg genoeg. Dan nog werken met de Hilalie's. Geen sprake van' zei ik terwijl ik bij mezelf de standpunt probeerde te halen. Het klonk allemaal erg mooi. Ieder zou het met beiden handen aannemen. Gauw schudde ik mijn hoofd. Geen sprake van.

'Weetje. Jij en mijn broer lijken eigenlijk sprekend op elkaar' zei ze terwijl ze stiekem grinnikte. Ik keek haar met grote ogen aan. 'Heb het over jullie karakter he' zei ze gauw. 'Dat had ik ook wel door. Die monster en ik hebben helemaal niets van elkaar. Je bent niet goed snik' viel ik haar in de reden.

'Trouwens' riep ze enthousiast terwijl ze van de schommel af sprong. 'Mijn ouders denken erover om weer in Nederland te komen wonen' riep ze terwijl ze een vreugdedansje maakte. Ik schoot in de lach om haar gekkigheid. 'Dat is toch fantastisch' riep ik net zo blij met haar mee terwijl ik haar voorbeeld volgde en van de schommel afsprong en samen met haar een vreugde dansje deed. Gierend van het lachend dansden we heupwiegend om elkaar heen.

Ik draaide een rondje en kwam oog in oog te staan met de twee mannen. Het schaamrood steeg naar mijn wangen. Gauw herstelde ik me en nam plaats op een stoel. Geamuseerd keken de twee mannen ons aan. Marouane liep op ons af terwijl hij grinnikte. 'Stelletje gekken. Hebben jullie dan niets beters te doen' riep hij terwijl hij ons hoofdschuddend aankeek. Allebei lachten we om onze actie. Ook Mounia nam naast me plaats.

Marouane nam plaats op de schommel en riep Mounia om hem te duwen. 'Zie je nou. Zelfs schommelen kunnen ze niet' riep ze terwijl ze met haar ogen rolde en vervolgens opstond en haar broer te hulp schoot. Een gedaante die naast me plaats nam deed me opschrikken. Vanuit mijn ooghoeken zag ik hoe Hilalie zijn broertje en zusje hoofdschuddend aankeek.

'Je hebt er wel werk van gemaakt he' hoorde ik zijn stem plots zeggen. Ik keek hem niets wetend aan. 'De kamers' zei hij ter verduidelijking. 'Ooh' zei ik maar terwijl ik voor me uitkeek.

'Je hebt volgende week maandag een afspraak met Marouane op mijn kantoor. Zorg dat je er bent. Jullie hebben een boel werk te doen' zei hij terwijl hij opstond en aankondigde dat hij terug naar kantoor moest. Verbaasd keek ik hem na. Geschift, werkelijk. Onder geen enkele mogelijkheid dat ik zijn karakter bezat. Onmogelijk.

Rayan's perspectief

'Maak de enquête in orde. Ze moeten voor tienentien gereed zijn om ingevuld te worden. De namen van de deelnemers staan in dossier 4A'. Met een plof liet ik de papieren op Mo's bureau vallen. Door zijn geïrriteerde blik voelde ik me voldaan. 'Je gaat het zelf maar in orde maken. Ik heb over een half uurtje een meeting' diende hij me van repliek. Ik trok mijn wenkbrauwen op en keek hem aan. 'Dan zorg je ervoor dat de enquête binnen een half uur klaar is' zei ik en sloot de deur van zijn kantoor achter me dicht. Een harde knal kwam er vanuit zijn kantoor vandaan. Voldaan zette ik een grijns op.

Voor het raam van mijn kantoor tuurde ik naar buiten. Twee stoeiende mensen stonden op de parkeerplaats van MV Company. Met gespleten ogen keek ik op de twee neer. Marouane en Ahlam.

Met een koele blik keek ik op Ahlam neer. Sinds de dame in beeld is, ben ik compleet verward. Haar verschijning doet me walgen, haar verschijning bezorgt mij moordneigingen. Haar karakter maakt me week van binnen, haar karakter bezit zoveel pit.

Mijn gedachte dwaalde af naar vroeger. De dame die mijn leven compleet overhoop gooide. De dame die de moordneigingen in me naar boven heeft gebracht. De dame die ik het liefst zelf van kant had gemaakt. Ze was me helaas voor geweest.

Ik opende mijn bureaula en griste er een foto uit. Een traan dwaalde langs mijn wang. Ruw veegde ik hem weg. De personen hadden niet genoeg geboet. Ik voelde me niet voldaan en daarom richtte ik me op Ahlam. Haar verschijning deed me aan haar denken, waardoor de moordneigingen naar boven komen. Ik kon haar niet uitstaan.

Luidruchtig kwamen de twee binnen. 'Ik ga het je zuur maken. Nou ben ik jou baas' hoorde ik Marouane naar Ahlam roepen. 'Niemand is mijn baas. Ik ben eigen baas' diende ze hem van repliek. Een grijns verscheen op mijn gezicht. Pit, dat is wat de dame bezat. Ik zette een koele blik op en draaide me naar de twee om. 'Genoeg gebruld. Aan de slag' riep ik koel.

MH Foundation.

Goedkeurend keek ik om me heen. De twee hadden er meer dan werk van gemaakt. Marouane had voor velen klanten gezorgd, terwijl Ahlam MH Foundation tot een beeldige creatie vormde.

Ik schudde beiden de hand en keek trots naar mijn broertje. 'Je doet het goed jongen' riep ik terwijl ik hem een schouderklop gaf. Hij haalde zijn schouders op en richtte zijn blik op Ahlam. 'Het is de dame hier die er werk van heeft gemaakt. Ze is top man. Een geweldige zakenpartner. De manier waarop ze de werkers aan het werk zet en er zelf niet vies van is haar mouwen te stropen. Geweldig man. Dit beloofd veel goeds' zei Marouane terwijl hij Ahlam met twinkelende ogen aankeek. Deze frummelde ongemakkelijk aan haar vingers.

'Ben trots' zei ik terwijl ik de woorden probeerde uit te spreken. 'Op jullie beiden' zei ik gauw terwijl ik mijn blik de andere kant op richtte. Vanuit mijn ooghoeken zag ik hoe de dame me met grote ogen aankeek. Haar blik maakte me week. Gauw herstelde ik me.

'Maar het echte werk moet nog beginnen' zei ik snel. Ik zag hoe ze haar ogen rolde. Ik onderdrukte een grijns.

Enkele weken later kon ik mijn trots op de twee mensen niet onderdrukken. Ze verrichtte geweldig werk. Al mijn klanten wilde na de bouw van het project die wij oprichtte bij MV Company doorverwezen worden naar MH Foundation voor de binnenhuisarchitectuur. De zaken liepen top.

'Het gaat goed man' riep Marouane enthousiast terwijl hij in zijn handen klapte en mijn kantoor binnenstormde. Ik schoot in de lach om zijn enthousiasme. 'Ik heb er geen woorden voor. Ik had hier wel degelijk wat van verwacht, maar zoals de zaken nu lopen overtreffen ze mijn verwachtingen' zei ik terwijl ik mijn broertje trots aankeek.

'Ahlam doet het geweldig. Het is een wereldwijd broer!' Riep mijn broertje terwijl hij voor zich uit staaarde. Met gespleten ogen keek ik hem aan. 'Een oogje op haar' vroeg ik voorzichtig terwijl ik zijn reactie probeerde te pijken. Marouane trok zijn wenkbrauwen op en keek me aan. 'Ik zie haar net zoals ik Mounia zie. Zij en Ayman zijn zoals ik jou en Mounia zie. En dat meen ik. Ik waardeer haar werk en ben echt trots op wat zij verricht, dat is wat dat betreft puur zakelijk. Ze is apart Rayan. Ik neem aan dat jou dat ook niet onopgemerkt is gebleven' zei hij terwijl hij me aankeek. Ik staaarde voor me uit en knikte. 'Ze leeft niet naar de centjes uit, ze leeft naar het werk uit' kwam er onverwachts uit mijn mond. Marouane sloeg hard op de tafel. Van schrik stond ik op. Mijn broertje schoot in de lach. 'Precies. Dat is precies wat ik bedoel. En dat is wat haar zo speciaal maakt. Ze is gemaakt voor dit vak man!' 'Je hebt haar wel erg hoog zitten' zei ik terwijl ik hem minachtend aankeek.

Mijn broertje zuchtte teleurgesteld. 'Vergelijk Ahlam niet met haar Rayan. Ze komt er in geen mogelijkheid bij in de buurt' zei hij terwijl hij stappen maakte om mijn kantoor te verlaten. 'Ik moet haar niet' zei ik terwijl ik naar buiten tuurde. 'Je begaat een fout broer. Je weet niet wat je mist' sloot hij af terwijl hij mijn kantoor verliet.

Deel 26

Dansend stond ik midden in Mounia's kamer. Deze keek mij lachend aan. 'Het is zo leuk Mounia' riep ik blij terwijl ik op haar bed sprong van vreugde. Grinnikend keek ze op me neer. Ik kon me helemaal in mijn werk vinden. Het was al mijn tijd en energie waard.

Ik plofte op bed neer en kwam oog in oog te staan met Hilalie die geamuseerd vanuit de deuropening toekeek. Het schaamrood steeg naar mijn wangen. 'Jij komt ook altijd op verkeerde momenten binnen' piepte ik terwijl ik van schaamte op mijn lip beet. Een grote grijns verscheen op zijn gezicht. 'Ik kan niet ruiken dat er een gek in mijn zusje's kamer zit' zei hij terwijl hij me met opgetrokken wenkbrauwen aankeek terwijl zijn grijns zich verbreedde. Ik schudde mijn hoofd, stond op en fatsoeneerde mijn kleding.

Onderweg naar mijn kamer bedacht ik me dat dit de eerste keer was dat hij

normaal tegen me sprak, met een grijns op zijn smoel nog wel. Ik schudde mijn hoofd en liep mijn kamer binnen. De man zat blijkbaar vol verassingen.

Op het werk ging het uitstekend. De samenwerking met Marouane verliep geweldig. We waren een fantastische team. Ayman volgde inmiddels een ander opleiding. Vaak kwam hij bij ons over de vloer en het werk dat er verricht werd fascineerde hem. Uiteindelijk besloot hij architectuur te volgen. Ik was trots op mijn kleine mannetje.

Ik plofte neer op mijn stoel en draaide me om. Vanuit MH Foundation hadden we een schitterde uitzicht. Vanuit mijn kantoor kon men de zonsondergang aanschouwen. Elke dag, rond dezelfde tijdstip kwam ik hier en bekeek de zonsondergang. Met een glimlach en waterige ogen keek ik naar de hemel. Het gevoel die mijn lichaam ophemelde was geweldig. Het voelde alsof mijn ouders aanwezig waren en op me neer keken. Ik miste ze enorm. Spijt voelde ik als ik eraan dacht dat ik ze weinig bezocht toen ze er nog waren. Ik werkte en maakte overuren bij MV Company, zelfs een telefoontje ging er niet vanaf. Tenzij zij mij belde. Schuldgevoel overmeesterde me. Je weet pas wat je mist, als het er niet meer is.

Ik werd door luid gerinkel uit mijn gedachte gehaald. Een onbekende nummer. Ik nam op en wachtte op een reactie. 'Word niet boos, hang niet op. Laat me mijn verhaal doen' hoorde ik zijn stem zeggen. Ik uitte een diepe zucht. 'Said. Dat is lang geleden! Belofte maakt schuld, is het niet' zei ik terwijl ik met mijn ogen rolde. Ik hoorde hem aan de andere kant van de lijn diep zuchten. 'Het spijt me. Vreselijk. Ik ben een klootzak' zei hij zacht. Ik haalde mijn schouders op en bedacht me dat hij dat helemaal niet kon zien. 'Het zal wel. Waar bel je voor?' Zei ik koel. 'Ahlam, alsjeblieft' zei hij zacht terwijl hij weer zuchtte. 'Hou op met zielig doen. Je wilde je verhaal doen, is het niet? Nou, ga je gang' zei ik en viel stil. 'Ik was zo druk bezig met de voorbereidingen van mijn bruiloft. Toen ik het nieuws hoorde, wilde ik jullie meteen komen opzoeken. Er zaten zoveel dingen in de weg, ik kwam er niet aan toe' zei hij en ditmaal viel hij stil. Een sarcastische lach ontsnapte uit mijn mond. 'Ik begrijp je volkomen. Jou bruiloft is natuurlijk veel belangrijker dan de dood van mijn ouders' siste ik terwijl ik op het punt stond op te hangen. 'Ahlam! Alsjeblieft. Je moet me begrijpen' riep hij gehaast. 'Ik begrijp je volkomen Said. Je vader zal vast diep teleurgesteld zijn. De enige wens die hij had was dat je er voor mijn en Ayman zou zijn. Dat was blijkbaar een veel te moeilijke opgaven voor je. Het maakt allemaal niet meer uit. Je kunt wat mij betreft doodvallen' riep ik terwijl ik met één tik de verbinding verbrak.

Ik weet niet waarom ik er zo mee zat, aangezien wij elkaar jaren niet meer zagen of spraken. Maar ik had het even nodig. Het was nodig om even alles eruit te gooien. Buiten zijn familie om hadden wij weinig. Familie hadden we wel, maar voor ons klaar staan deden ze niet. Zelfs niet na de dood van mijn ouders. Ondanks dat hij mij de belofte in Dubai had gedaan mij gauw te bellen, ging ik er niet vanuit. Maar ons op zijn minst bij te staan na de dood van mijn ouders, daar had ik op gehoopt. Uiteindelijk ben ik de familie Hilalie dankbaar. Heb genoeg gehad aan hun. Said was volledig uit beeld. Jaren lang al, maar ditmaal ook definitief.

Ruw veegde ik mijn tranen weg. Verleden behoort tot het verleden. Ayman

en ik zijn een nieuw leven gestart en we hebben het prima zoals het is.

Geschrokken stond ik op nadat de deur van mijn kantoor zich opende. Hilalie keek verbaasd op. 'Je hebt gehuild' zei hij terwijl hij me bekeek. 'Dat heb ik niet' zei ik gauw terwijl ik me over een aantal papieren boog. Vanuit mijn ooghoeken zag ik dat hij tegenover mijn bureau plaats nam. 'Dat heb je wel. Ik ben niet blind' zei hij weer.

Beiden schrokken we van mijn telefoon op. Said's nummer verscheen weer op het scherm. Geïrriteerd drukte ik hem weg. Met opgetrokken wenkbrauwen keek Hilalie me aan. 'Moet je niet opnemen'. Zei hij vervolgens. Ik schudde mijn hoofd en onderbrak hem toen ik opmerkte dat hij weer van plan was door te gaan. 'Genoeg' kapte ik hem af.

Met gespleten ogen keek hij mij aan. Plots griste hij mijn telefoon van mijn bureau. Ik stond op en probeerde hem af te pakken. 'Eens kijken wie dit is' fluisterde hij terwijl hij mijn telefoon tegen zijn oor aandrukte. Kort vroeg hij de persoon hoe hij heette. Nadat hij antwoord had gekregen hing hij op. 'Dat is die gozer die je ontmoet had tijdens onze excursie. Is het niet' zei hij scherp. 'Ik kende hem al' corrigeerde ik hem. 'Waarvan' zei hij weer. 'Oude buurtgenoot' zei ik hopen dat hij zou ophouden met zijn vragenvuur. Niets was minder waar. 'Wat voor contact hebben jullie' vroeg hij. 'Had' corrigeerde ik hem weer. 'Oké. Hadden jullie' zei hij terwijl hij geïrriteerd zuchtte. Met opgetrokken wenkbrauwen keek ik hem ditmaal aan. 'Als je er gewoon niet mee bemoeit, bespaart het je irritaties' siste ik terwijl ik mijn ogen rolde. 'Als jij nou gewoon normaal antwoord geeft, zijn we zo klaar' riep hij vervolgens. Ik zuchtte diep. Er zat niets anders op, eerder kwam ik niet van hem af.

Kort legde ik hem uit wat voor relatie Said's familie en die van mij met elkaar hadden en vertelde ik wat er de afgelopen jaren zoal is gebeurt. 'Heftig' zei hij terwijl hij voor zich uit staaarde. Ik knikte en vervolgde mijn werk. 'Wat doe je' zei hij terwijl hij over mijn bureau met me meekeek. 'Een schets voor een klant' zei ik terwijl ik me op mijn schets probeerde de concentreren. 'Mooi' zei hij terwijl hij me aankeek. Met opgetrokken wenkbrauwen keek ik hem aan. 'Ben je ziek' vroeg ik terwijl ik hem verbaasd aankeek. Hij zond me een scheve blik. 'Volgens mij niet' zei hij en haalde zijn schouders op. 'Laat je voor de zekerheid toch even nakijken' riep ik. Een grijns verscheen op zijn gezicht. 'Lekker mondig' fluisterde hij. 'Vervelend' siste ik terug. 'Ben weg' riep hij terwijl hij mijn kantoor verliet. Hoofdschudden keek ik naar de gesloten deur. Rare vogel.

Deel 27

Onder mijn zonnebril vandaan blikte ik op Ayman en Marouane die een groep meiden lastig vielen. Hoofdschuddend keek ik de twee aan. 'Moet je die twee daar zien' riep Mounia terwijl ze me in mijn zij porde. Ik knikte. 'Ik had ze ook al door' zei ik en keek haar met rollende ogen aan. 'Sukkels' mompelde ze terwijl ze haar ogen sloot en van de zon genoot.

Ik stond op. Had lang genoeg gebakken en we hadden nog de hele vakantie om te bruinen. Ik trok een korte strandjurkje over mijn bikini aan en liep naar het

dichtstbijzijnde restaurant. Hilalie lag met gesloten ogen onderuit gezakt op een strandstoel. Een gemeen grijs verscheen op mijn gezicht. Ik vulde in de damestoilet een bekertje met koud water en liep op mijn tenen op de schurk af. Met een ruk goot ik koud water over hem heen. 'Godverdomme' brulde hij terwijl hij overeind sprong. Gierend van het lachen greep ik naar mijn buik. Met grote ogen keek hij me aan. 'Jij kleine heks' riep hij terwijl hij op me af rende. Ik rende zo hard mogelijk richting het strand en verschool me achter een strandtent. Ik grinnikte terwijl ik op adem probeerde te komen.

Ik voelde plots twee stevige handen op mijn middel. Ik slaakte een gil en probeerde hem van me af te slaan. 'Please. Genade' riep ik terwijl ik tegen zijn bovenbenen schopte. Met een ruk draaide hij me naar hem om. Een nogal gênante positie. 'Laat los' riep ik terwijl ik een pruillip trok. Met een gemene grijs keek hij me aan. 'Vooruit' zei hij. Een lach van opluchting sierde mijn gelaat. 'Onder één voorwaarde' vervolgde hij. Ik zette grote ogen op. 'Wat' zei ik terwijl ik hem zenuwachtig aankeek. 'Een kusje' zei hij en tuitte zijn lippen. Ik trok een vies gezicht. 'In geen honderd jaar. Vermoord me maar. Doe maar wat je wil' zei ik en haalde mijn schouders op.

De gemene grijns verscheen weer op zijn gezicht. 'Je gaat eraan' siste hij. Met mij in zijn armen rende hij richting het water. 'Ik ben er geweest, ik ben er geweest' riep ik gillend. Hij schoot hard in de lach en rende verder. Met een zwaai gooide hij me in het ijskoude water. 'Hilalie' gilde ik terwijl ik hem voor alles wat lelijk is uitmaakte. Lachend keek hij vanuit de kant toe. 'Haal je de volgende keer maar niets in je hoofd, want het zal je bezuren heks!' Riep hij terwijl hij Mounia's richting opliep die waarschijnlijk ook de pineut zou zijn van één van zijn streken.

Ik liep op Marouane en Ayman af en greep de twee bij hun nek. 'Genoeg mannen. Nou wil deze dame aandacht' riep ik terwijl ik ze aan hun armen meetrok. 'Jezus. Ahlam! Deze waren hot!' Riep Ayman terwijl hij me geïrriteerd aankeek. Met opgetrokken wenkbrauwen keek ik hem aan. 'Is je zus dat niet dan' riep ik quasi boos. Beiden mannen schoten in de lach. 'Gek' riepen ze tegelijk terwijl beiden mannen mijn hand vastgrepen. Hoofdschudden liepen we hand in hand richting Mounia en Hilalie die met elkaar aan het stoeien waren.

Nadat we ons in het hotel opgefrist en aangekleed hadden zochten we de mannen in hun kamers op. Luidruchtig namen we plaats op het terras aan het water. Het was hier schitterend. De mannen hebben ons weten te verassen met deze vakantie. We hebben een jaar lang hard doorgewerkt. Mounia werd Mo's rechterhand bij MV Company en Ayman liep al een aantal maanden stage bij MH Foundation. Allen hadden we het getroffen. De zaken liepen fantastisch. Hilalie veranderde zijn houding en werd erg begaan met zijn personeel en ik had het getroffen met Marouane als mijn baas. Beter dan dit hadden Ayman en ik het niet kunnen treffen. Inmiddels zijn de ouders van Hilalie bij ons in het landhuis ingetrokken. We vormden een geweldige gezin.

Met tranen in mijn ogen keek ik naar de lucht. Ik was gelukkig. Zielsgelukkig. Ik keek op en ontmoete de ogen van Ayman. Zijn blik bevestigde mijn gevoel. Hij dacht er

precies hetzelfde over. We hadden het getroffen.

Onder genot van een alcoholvrije cocktail liepen we langs het pier van Gran Canaria. De vele lichtjes deden de Spaanse kust eer aan.

Met een brede lach blikte Mounia op haar broers. 'Jullie zijn geweldig. Een eiland als deze kan men gewoon niet onbezocht laten. En het leuke van al is dat onze vakantie net begonnen is' riep ze terwijl ze een blije dansje deed. Allen schoten we om haar gekkigheid in de lach.

Ayman en Marouane observeerde een aantal dames die langs liepen en grepen hun kans. Mounia liep geïrriteerd achter de jongens aan. 'We zijn verdomme met z'n vijven op vakantie. Dit gaan jullie ons niet flikken' riep ze terwijl ze de jongen probeerde bij te houden. Hoofdschuddend keek ik de drie na. 'Het word nog wat met die twee mannen en een bemoeiende Mounia' riep Hilalie terwijl hij zijn zusje nakeek. Ik grinnikte en genoot van het uitzicht. 'Heb jij al wat kunnen bedenken' zei hij terwijl hij zijn ogen op me richtte. Niets wetend keek ik hem aan. 'Wat je hier graag zou willen doen' probeerde hij te verduidelijken. Ik dacht diep na en knikte. 'Bungeejumpen' riep ik enthousiast. 'Dat heb ik altijd al willen doen. Hilalie verslikte zich en keek me met grote ogen aan. 'Noem alsjeblieft iets wat we allemaal kunnen doen. We zijn hier met z'n vijven' riep hij terwijl hij me aankeek alsof ik gek ben. Ik trok mijn wenkbrauwen op. 'Dit kunnen we ook allemaal doen. Je kunt zelfs met twee tegelijk' zei ik terwijl ik nonchalant mijn schouders ophaalde. 'Geen denken aan. Ik heb nog een heel leven voor me. Ik jaag mezelf de dood niet in' riep hij terwijl hij hoofdschuddend doorliep. Hinkelend over het zand huppelde ik achter hem aan. 'We doen het boven het water. Mocht er iets mis gaan, loop je alleen het risico dat je nat wordt' ging ik verder. 'Ook wel een gedacht aan een bezinking' riep hij. 'Een hartaanval' ging hij verder. Ik schoot in de lach en keek de man ongelofelijk aan. 'Wauw. Jou zwakke punt ontdekken doet me vereerd voelen' riep ik terwijl ik in mijn handen klapte en galant voor hem boog.

Hij schudde zijn hoofd en liep door. 'Je spoort niet' riep hij terwijl hij een grote slok van zijn drankje nam. 'Dan doe je niet mee. Wel bewijs je daarmee dat je een mietje bent' riep ik terwijl ik stopte en hem doordringend aankeek. 'Dat ben ik niet' verdedigde hij zichzelf. 'Dat ben je wel' riep ik. 'Wat is hij' hoorde ik de stem van Mounia vlak achter me zeggen. 'Een mietje. Je broer is een mietje Moun'.

Mounia schoot in de lach. 'Waarom dan' vroeg ze en voegde zich bij ons. Ook Ayman en Marouane kwamen er bijstaan. 'Ik stelde voor om te gaan bungeejumpen. Boven het water, maar je broertje durft niet' zei ik terwijl ik mijn handen in één vouwde en Hilalie met een gemene grijs aankijk. Hij rolde met zijn ogen en keek me koel aan. 'Ooh. Dat lijkt me zo leuk. Dat moeten we zeker gaan doen' riep Mounia enthousiast. Ook de jongen zette hun ogen op. 'Jullie zijn geschift' riep Marouane terwijl hij met grote ogen van mij naar Mounia keek. Ayman schudde zijn hoofd. 'Gestoord' vervolgde Ayman. Hilalie zette een grijns op. 'Zie je nou wel' zei hij en keek me gemeen aan.

Mounia en ik keken elkaar hoofdschuddend aan. 'Echte mannen zijn van de aardboden verdwenen' riep Mounia ongelukkig terwijl ze quasi verdrietig keek. 'Vertel mij wat' vulde ik haar aan.

Marouane keek ons met opgetrokken wenkbrauwen aan. 'We doen het' riep hij beduusd. Ayman en Hilalie keken hem geschrokken aan. 'Spreek voor je zelf' riep Ayman terwijl hij hem ongelovig aanstaarde. 'Ik heb nog een heel bedrijf te runnen en voor jou geldt hetzelfde. Dus gedraag je' riep Hilalie.

'Onder één voorwaarde' riep Marouane terwijl hij ons met gespleten ogen aankeek. Ayman en Hilalie keken geïnteresseerd op. 'De dames moeten een kwartierlang in een kist met tien verschillende insecten liggen' zei hij terwijl hij ons gemeen aankeek.

Onze ogen werden groot. Bang keken we elkaar aan. 'Geen denken aan' riepen we tegelijk. De mannen schoten in de lach. 'Echte vrouwen zijn van de aardbodem verdwenen' riepen ze alledrie tegelijkertijd.

Deel 28

De tranen stonden in mijn ogen. Mijn lichaam beefde. Zacht gemurmel kwam er uit mijn mond. Een gillende Mounia naast me wekte irritatie bij mij op. Ik kneep ik haar handen als teken dat ze op moest houden met gillen. Het kietelende gevoel van de kronkelende beestjes op mijn lichaam wekte agressie bij me op. Ik kneep mijn ogen en lippen stijf op elkaar. Rustig Ahlam, nog twee minuten.

Na een kwartier werden we verlost. Gillend sprong ik uit het bak met een gillende Mounia achter me aan. Ik negeerde de jongens en liep dwars door hun heen richting de kleedkamer. Met mijn voeten stampte ik op de grond. Ik was verlost van de insecten op mijn lichaam, maar het kietelende gevoel bleef aan mijn lichaam knagen.

Ik bevond me met Mounia in de kleedkamer. Zwijgend kleedden we ons om. Hand in hand liepen we het pand uit. Beiden snoven we de frisse lucht op. 'We zijn verlost' riepen we tegelijk.

We keken elkaar aan en schoten hard in de lach. 'We hebben het gewoon gedaan' riep ik verontwaardigd. Heftig knikkend keek Mounia me aan. Lachend liepen de mannen op ons af. 'Jullie hadden wel even mogen wachten' riep Marouane terwijl ze ons alle drie grijnzend aankeken. 'We moesten even bijkomen' riep Mounia terwijl ze de mannen met een gemene blik aankeek. Ik knikte en keek de mannen met gespleten ogen aan. 'Op naar het strand. Het is jullie beurt' riep ik terwijl ik met Mounia voorop liep.

Zeurend liepen de mannen achter ons aan. We keken elkaar met rollende ogen aan. 'Morgen goed. Morgen komt veel beter uit. We moeten even een nachtje goed rusten' probeerde de mannen eronderuit te komen. 'Geloof me. Zodra je boven op de hijskraan staat ben je klaar wakker' riep ik. De mannen vielen stil. Ze hadden eindelijk door dat ze er onder geen enkele mogelijkheid onderuit zouden

komen.

Brullend van het lachen keken we de jongens aan. Lijkbleek en rillend namen ze plaats op het zand. Alle drie spraken ze geen woord. Stilzwijgend keken we ze aan.

'Dat was. Dat was gewoon tof man!' riep Ayman plots terwijl hij met grote ogen voor zich uit keek. 'Adrenalineshot vriend' vulde Marouane hem aan. Hilalie keek voor zich uit en zei geen woord. 'Hartverzwakking mensen' zei hij plots. Na een korte stilte die volgde schoten we allen in de lach. 'We hebben het gewoon geflikt!' Riep Hilalie terwijl hij ons hoofdschuddend aankeek.

Voldaan plofte ik naast Mounia op bed. 'Het was een vakantie om nooit te vergeten!' Riep ze terwijl ze haar moeder aankeek die ons met een grijns aankeek. 'De jongens hebben jullie flink verwend' Zei mevrouw Hilalie terwijl ze naast ons op bed plaatsnam.

Hard schoten we in de lach toen we over de jongens vertelde na hun ervaring met het bungeejumpen. 'Hoe hebben jullie ze zover gekregen' riep mevrouw Hilalie schaterend van het lachen. 'Marouane stelde één voorwaarde op. Wij moesten bedolven onder insecten vijftien minuten in een bak liggen' zei ik terwijl ik de rilling op mijn lijf weer voelde. Met grote ogen keek mevrouw Hilalie ons aan. 'Dat hebben jullie toch niet echt gedaan he' riep ze verontwaardigd en zette haar ogen groot op. 'Oh jawel mam' riep Mounia. 'Jullie zijn nog geschifter dan de mannen' riep ze terwijl ze de kamer uitliep. Lachend keken we haar na.

Op het werk was het weer een drukke boel. Ik had een opdracht in Maleisië gekregen waar in samen met Marouane en Hilalie naartoe moest. De bouw was Hilalie's opdracht en het verzorgen van de interieur was mijn taak.

Ik ritste mijn koffer dicht. Ik griste de kopieën van de schetsen die ik gemaakt had uit mijn la en verborg die in mijn handtas. Ik opende gauw mijn mail. Nadat ik mijn mail doorgenomen had sloot ik af. Het was in ieder geval duidelijk. Mijn schetsen waren geaccepteerd. Nou moest ik de opdracht nog beginnen.

Met z'n drieën stapten we Het Grand Millennium Hotel binnen in Kuala Lumpur. Bewonderend keken we om ons heen. Na een goede nachtrust en me opgefrist te hebben hees ik me in een zomerjurkje. Ik maakte me lichtjes op en bond mijn haar in een hoge staart.

Beneden nam ik plaats in het restaurant waar de mannen me aan het opwachten waren. Na uitgebreid te hebben ontbijt vervolgde we ons naar het pand waar de komende twee weken hard aan gewerkt moest worden.

De dagen verliepen moeizaam, maar de resultaat was betoverend. Vermoeid liep ik het gebouw door. Marouane had nog enkele punten opgemerkt waar verbetering in moest komen. Marouane is een harde, discrete zakenman die alles tot op de puntjes afgewerkt wilde hebben. Zijn arrogante houding maakte hem tot een geweldige zakenpartner. Het sierde hem en de mensen respecteerde zijn werk. En

dat is wat tot succes leidt.

Nadat ik samen met de beste team die ik toegewezen heb gekregen de wensen van Marouane vervulde was het gebouw gereed om geopend te worden. Tijdens de meeting legde ik met behulp van een PowerPoint presentatie uit hoe de materialen die in de interieur toegepast zijn uit. Luid geapplaudiseer ramden mijn trommelvliezen. Ik voelde me voldaan. Marouane blikte trots op me en zond me een knipoog.

Na de meeting kregen we een uitnodiging van de opening. Alle drie keken we elkaar voldaan aan. De uitnodiging bevestigde alles. De mensen waren tevreden, meer dan tevreden.

We hadden nog twee dagen te gaan In Maleisië. Vanavond zou de opening zijn en de avond erop zou onze vlucht zijn. Ik bezocht een Wellness in Bukit Bintang gelegen aan onze Hotel en liet me volledig verzorgen. Na een uitgebreide manicure liet ik mijn haar opsteken en mijn make-up doen. De uitkomst was schitterend. Ik mijn hotelkamer hees ik me in een zwarte cocktailjurk. De strapless jurkje die tot net onder mijn knie rijkt had een traploze hals die versierd was met diamanten. Het silhouet liep uit tot een uitlopende rok met aan een onderkant tule. Mijn voeten stak ik in zilveren stiletto's die bewerkt zijn met kleine steentjes die in de jurk voorkomen. Voldaan stapte ik mijn kamer uit.

Vier paar bewonderende ogen namen me op. Met grote ogen bekeek ik de mannen die hongerig mijn verschijning in zich opnamen. Hoofdschuddend liep ik ze voorbij. Grinnikend holden ze vervolgens achter me aan. 'Jij wil vanavond scoren, is het niet?' hoorde ik Marouane naast me zeggen. Ik richtte mijn ogen op hem en zag twee paar wenkbrauwen op en neer gaan. Lachend gaf ik hem een por.

Hilalie liep stilletjes achter ons aan. De entree van de opening van het Hotel die wij neergezet hadden was voorzien van een rode loper met daaromheen allerlei fotograven die hongerig kiekjes van gasten wilde vastleggen. Met twee mannen aan mijn zijden poseerden we éénmaal en vervolgden we onze weg naar binnen. De interieur was me meer dan bekend, maar nu het officieel geopend was moest ik stiekem toegeven dat ik een topprestatie neergezet had.

Marouane en Hilalie werden van alle kanten benaderd. Marouane betrok me overal bij. Na een tijdje hield ik het voorgezien en vervolgde mijn weg naar het dakterras. Dit was de mooiste plek van het Hotel.

Ik voelde een tik op mijn schouder en draaide me om. Hilalie knikte en kwam naast me staan. 'Mooi he'? Zei hij zacht terwijl hij voorzichtig staarde. Ik knikte. 'Dit het je goed gedaan. Vanuit hier kan men een prachtige uitzicht beschouwen' zei ik. 'Een compliment' riep hij grinnikend. Ik schoot in de lach en keek hem hoofdschuddend aan. 'Uiteraard' zei ik. 'Moet toegeven dat jij echte prestatie hebt neergezet. De binnenkant doet er uiteindelijk meer toe' zei hij en blikte op me. 'Zonder buitenkant is er geen binnenkant' zei ik en haalde mijn schouders op. Hij schoot in de lach. 'We

hebben het alle drie uitstekend gedaan' Zei Hilalie vervolgens. Ik knikte instemmend terwijl ik een rilling door de kou probeerde te onderdrukken. Een warme arm bedekte mijn blote schouders. Huivering raasde door mijn lichaam. Ongemak.

Vanuit mijn ooghoeken probeerde ik een glimp van hem op te vangen. Zijn ogen waren glazig en keken voor zich uit. Zijn kaken stond strak. Met zijn vingers maakte hij figuurtjes op mijn arm. 'Dat kietelt' kwam er hees uit mijn mond. Ik zag hoe zijn mond tot een kleine lachje vormde. Zijn kind drukte op mijn hoofd. Deze positie beviel me niet. Het was te intiem. Mijn benen trilden en mijn hart maakte overuren. Waar dit gevoel vandaan kwam, was me een raadsel.

Plots draaide hij me naar zich om. Zijn verwarde blik deed me slikken. Hij trok me naar zich toe en keek me diep in de ogen aan. Zijn ogen vormde zich tot spleetjes. Zijn handen verplaatste hij naar mijn middel. Mijn benen voelde wankel. Zijn grip verstrakte en hield me op de been. Mijn boezems drukte op zijn borst. Een warme gevoel overspoelde mijn lichaam. Ik zat gevangen en wilde momenteel niet losgelaten worden.

Onze gezichten waren enkele centimeters van elkaar verwijderd. Met zijn neus tikte hij op die van mij. Zijn onderlip trilde en zijn ogen sloot hij. Twee paar gloeiende lippen raakte lichtjes de mijne aan. Een snelle kus volgde waarna hij vervolgens hard zijn lippen op de mijne drukte. Met zijn tong opende hij mijn mond. Onze tongen verstrengelde zich met elkaar. Een zoen, vol passie en hartstocht volgde. Buitenadem keken we elkaar aan. Een diepe zucht ontsnapte uit mijn mond. Ik sloot mijn ogen en kwam op adem. Ik opende mijn ogen en ontmoette twee paar koele ogen. Een brok in mijn keel, een steek in mijn borst.

Deel 28

Mijn handen die ik waarschijnlijk tijdens de kus om zijn nek geslagen had liet ik voorzichtig zakken. Ik nam een stap achteruit. Zijn blik kon ik niet plaatsen. 'Zoek er vooral niets achter. Het was stom van me' zei hij koel terwijl hij het terras verliet.

Ik sloot mijn ogen en zuchtte diep. Mijn armen leunde ik op de railing. Ik probeerde mijn gevoelens te onderdrukken. 'Jij voelde er ook niets bij Ahlam' herhaalde ik fluisterend. De woorden rolden over mijn lippen, mijn verstand liet het toe. Maar mijn hart zei wat anders. Hilalie had me te pakken.

Ik werd door een hand op mijn schouder opgeschrikt. 'Je bent helemaal koud gek. Wat doe je hier helemaal alleen' riep Marouane terwijl hij me verbaasd aankeek. 'Van het uitzicht genieten' fluisterde ik terwijl ik voor me uit staarde. 'Geef dat voortaan wel aan. Dan kan ik mee of Rayan. Er lopen hier allemaal mannen rond die niet te vertrouwen zijn' zei hij terwijl hij zijn arm om me heen sloeg. 'Dat zijn ze inderdaad niet' fluisterde ik terwijl ik me uit zijn armen wurmde en aangaf dat ik moe was en terug naar het hotel wilde.

We betraden de gastruimte die aardig vol was. 'Heb jij Rayan nog gezien' zei Marouane terwijl hij zoekend om zich heen keek. Ik haalde mijn schouders op en

vervolgde mijn weg naar de uitgang. Een man hing over een giechelende blondine heen. De twee stonden elkaar in de garderobe aardig af te lebben. Hoofdschudden vroeg ik of ik erlangs mocht aangezien ze de uitgang versperde.

De man draaide zich geërgerd om. Zijn koele blik vond die van mij. Hoofdschuddend wurmde ik me langs Hilalie heen. De pijn die door mijn hart sneed negeerde ik. Ik holde naar buiten en hield een taxi aan.

Ik probeerde met de chauffeur in allerlei talen te communiceren. De man begreep er geen woord voor. Geïrriteerd benoemde ik de naam van het hotel nogmaals. Het bleek ditmaal door te dringen. Ik rolde met mijn ogen en staarde naar buiten.

De chauffeur stopte. Ik overhandigde hem het geld en stapte uit. Met mijn hand sloeg ik mezelf voor mijn kop. De man had me voor een hele andere hotel neergezet. 'Vervloekte idioot' siste ik terwijl ik straat in straat uit opzoek was naar een uitweg. Ik was moe, uitgeput en mijn voeten deden zeer. Ik schopte mijn schoenen uit en vervolgde mijn weg op bloten voeten. Het straatje dat ik ditmaal inliep kwam me aardig bekend voor. Ik herkende even later de Wellness ruimte waar ik geweest was. Dus het Grand Millennium Hotel moest niet ver meer zijn. Ik liep het hoekje om en tuurde in de verte. Een bordje met daarop de logo van het hotel bevestigde mijn gevoel. Het Hotel moest zich aan het einde van de straat bevinden. Hijgen kwam ik bij het hotel aan. Aan mijn conditie mocht ik ook aardig werken bedacht ik me toen ik moe op mijn bed neer plofte.

Hard gebonk verstoorde mijn slaap. Met een halve oog open stond ik op. Ik tuurde in de spiegel en bedacht me dat ik in mijn kleren in slaapgevallen was. Het gebonk haalde me uit mijn gedachte. De blaren aan mijn voeten brandden hevig. Ik griste de sleutels van het tafeltje en liep strompelend naar de deur. Twee paar rode ogen keken me woest aan. 'Wat denk jij verdomme wel niet!' Schreeuwde hij terwijl hij me omver duwde en mijn kamer binnen liep. Ik trok mijn wenkbrauwen op en keek Hilalie aan. 'We hebben verdomme uren naar je zitten zoeken terwijl jij godverdomme al in je bed ligt' brulde hij terwijl hij wild om zich heen zwaaide. 'Schreeuw niet zo' siste ik terwijl ik mijn warme bed weer opzocht. Ik had op dit moment geen zin in gezeur. Mijn gezicht groef ik in de kussen. Zijn gebrul hoorde ik vlak achter me. 'Mhh' kwam er nog net uit voordat ik weer ik slaap dompelde.

De volgende ochtend stapte ik uitgerust uit bed. Ik dacht terug aan de vorige dag en liep hoofdschudden de badkamer binnen. Ik blikte in de spiegel en schrok op van mijn uiterlijk. 'God. Daar mag nodig wat verandering in komen' mompelde ik terwijl ik de haarspelden uit mijn haar verwijderde en met een washandje mijn gezicht reinigde. Na een warme bad te hebben genomen hees ik me in een lichte jeans en karmijnrode blouse. Ik föhnde mijn haar stijl en maakte mijn lichtjes op. Uit mijn koffer griste ik instappers en trok die aan. Na de kamer twee keer te zijn afgegaan was ik er zeker van dat ik niets vergeten was. Ik had alles in mijn koffer gedouwd. Ik griste enkel mijn handtas uit mijn koffer met de nodige spullen en liet de rest op mijn kamer achter.

Ik nam een grote hap van mijn warme croissant en spoelde die met koude jus

d'orange weg. De twee mannen namen chagrijnig tegenover me plaats. Met opgetrokken wenkbrauwen blikte ik op ze. 'Met de verkeerde been uit bed gestapt' riep ik terwijl ik ze afwachtend aankeek. Er kwam geen reactie vanuit hun kant. Ik haalde mijn schouders op en stond op. Na enkele stappen werd ik alweer bij mijn armen gegrepen. 'Ga nou niet koppig doen Ahlam. Ga zitten' riep Marouane terwijl hij me in mijn stoel duwde. 'Ik wil graag nog de Sultan Abdul Samad gebouw bezichtigen en een wandeling maken in de Lake Gardens voordat we vertrekken' riep ik ongeduldig toen ik opmerkte dat de mannen de tijd van de wereld namen voor het ontbijt. Beiden trokken ze een wenkbrauw op terwijl ze door aten.

Ongeduldig en wiebelend als een klein kind zak ik op de stoel. 'De tijd tikt' drong ik aan. 'Ach. Dan flikker je toch op. We proberen verdomme te ontbijten' siste Hilalie plots. Van schrik door zijn uitbarsting stond ik recht. 'Waarom bemoeien jullie je dan met mij stelletje idioten' riep ik terwijl ik door menigte in het restaurant werd aangestaard. Ik herstelde me en verliet het restaurant.

Vol bewondering bekeek ik de Sultan Abdul Samad gebouw. Het zag er werkelijk schitterend uit. 'Have been here a few times, but do not get bored' hoorde ik een mannenstem naar me zeggen. Ik blikte op de jongeman die me glimlachend aankeek. Ik knikte instemmend met mijn hoofd. 'Prachtig' fluisterde ik zacht. De jongen trok zijn wenkbrauwen op. 'Een Nederlandse' vroeg hij ditmaal in het Nederlands. Ik keek verrast op en knikte. Een glimlach sierde zijn gezicht. 'Tarik. Aangenaam' zei hij terwijl hij zijn hand naar me uitstak. 'Ahlam. Insgelijks' zei ik terwijl ik zijn hand in ontvangst nam.

We kletsten wat af en bleken uit de zelfde stad te komen. De jongeman was vijftientig jaar oud en was hier met een vriend op reis, die zich momenteel nog slapend in zijn hotelkamer bevond. We babbelden wat af totdat ik opmerkte dat het tijd was om mijn volgende bestemming te bezoeken, aangezien ik nog maar enkele uren had.

'Ik moet er helaas weer vandoor. Wil graag nog één plek bezoeken voordat ik mijn vlucht neem' zei ik terwijl ik mijn hand naar hem uitstak. Teleurgesteld pakte hij mijn hand beet. 'Dat is erg jammer' zei hij terwijl hij een pruillip trok. Ik glimlachte en zei de jongeman gedag. Verbaasd draaide ik me even later om toen ik mijn naam in de verte hoorde. Half rennend kwam de jongeman op me af. 'Ik neem aan dat jij de Lake Garden gaat bezoeken' zei hij plots. Met opgetrokken wenkbrauwen keek ik de jongeman geniepig aan. 'Hoe weet jij dat' riep ik. 'Dat zegt mijn gevoel'. Zei hij nonchalant en haalde zijn schouders op. Ik was niet tevreden met zijn antwoord en bleef de jongeman argwanend aankijken. Hij schoot in de lach. 'Kijk niet zo. Het is een park die door voornamelijk jonge vrouwen bezocht word. Je weet wel. Wandelen, natuur, stilte. Daar kicken jullie vrouwen op' zei hij weer. Ditmaal was ik tevreden over zijn antwoord.

'Zou ik je daarnaartoe mogen vergezellen'.

Deel 29

Gierend van het lachen liepen we door het park. De jongeman deed zich voor als mijn reisleader en vertelde me over de geschiedenis van het park. Hij greep mijn hand vast en huppelend liep ik achter hem aan. 'Wacht hier. Ben zo terug' riep hij terwijl hij een hutje voor ons in liep. Even later kwam hij met twee zwemvesten terug. 'Wat ben jij van plan' riep ik terwijl hij zijn handelingen volgde. Hij trok het vestje aan en als een ware gentleman hielp hij mij met mijn vestje.

Hand in hand liepen we richting een grote meer. Hij sprong in een bootje en rijkte mij zijn hand. Met grote ogen keek ik hem aan. Voorzichtig drukt ik mijn hand in de zijne. Ik slaakte een gil en sprong met gesloten ogen de boot in. 'Jij bent niet goed snik' riep hij terwijl hij me strak beet had. Voorzichtig opende ik mijn ogen. Ik haalde zijn handen van mijn middel af en nam voorzichtig plaats. 'Jij neemt me hiermee naartoe. Jij bent niet goed snik' diende ik hem van repliek. Hoofdschudden nam hij naast mij plaats.

Na een tijdje werd ik moe van het peddelen. Ik klikte mijn peddels tegen de zijkant van de boot terwijl ik bewonderend rondkeek. Mijn ogen werden groot van schrik. 'Tarik, Tarik' riep ik hard terwijl ik in de verte wees. Hij schoot hard in de lach. 'Had je die nog niet opgemerkt dan' riep hij verontwaardigd. Ik schudde wild met mijn hoofd terwijl ik het dier in me opnam. De boot naderde het dier. Ik werd zenuwachtig toen het dier zich op ons richtte. Zijn slurf bewoog wild om zich heen. 'Mijn god. Dat beest gaat ons rammen' gilde ik terwijl ik me aan Tarik vastklampte. Die schoot in de lach. 'Moet jij eens opletten' riep hij terwijl hij opstond en naar het dier seinde. 'Gek. Ga zitten. We gaan eraan' riep ik paniekerig. Gierend van het lachen blikte de jongeman op me. 'Let op zeg ik je' herhaalde hij terwijl hij me naast zich trok. De Olifant duwde zijn slurf in het water en in mum van tijd richtte hij zijn slurf op ons en spoot het onze richting op. Ik sliep een gil en hield mijn handen voor mijn gezicht. 'Getsie derrie' riep ik terwijl ik de druppels van mijn armen af sloeg.

De zon ging onder en samen bekeken we het uitzicht. 'Ik wil je bedankten' zei ik zacht terwijl ik hem aankeek. Hij staarde voor zich uit en glimlachte. 'En ik bedank jou' zei hij terwijl hij zijn blik op me richtte. Ik glimlachte en bekeek de ondergaande zon. Het uitzicht was prachtig, schitterend. Ik keek mijn ogen uit.

Bij het hotel aangekomen richtte ik me op de jongeman. 'Ik ben je echt zo dankbaar voor deze dag. Het was geweldig' riep ik terwijl ik 'm spontaan knuffelde. Hij richtte zijn blik op de grond en frummelde aan zijn vingers. Ik beet op mijn lippen en hield mijn lach in. 'Excuus. Dat had ik niet moeten doen' zei ik zachtjes. 'Nee joh. Het voelde juist erg aangenaam' zei hij terwijl hij me met een zwoele blik aankeek. Dit keer was ik het die nerveus aan mijn vingers frummelde. 'Zeg. Is het mogelijk om elkaars nummers uit te wisselen. Dan zorg ik ervoor dat je nog veel meer van zulke dagen zal meemaken' zei hij plots. Mijn ogen werden groot. Beschaamd wendde ik mijn blik af. Met zijn hand streek hij over mijn gezicht. Hij beet op zijn lip en glimlachte vervolgend. 'Het siert je' fluisterde hij. Niets wetend keek ik hem aan. 'Dat blozende gezichtje' zei hij vervolgens weer.

Ik voelde een stevige hand op mijn schouder. Verbaasd draaide ik me om en kwam oog in oog te staan met Hilalie. 'Jij staat hier wel haarfijn de slettebak uit te hangen, maar we hebben wel wat beters te doen. Binnen twee minuten sta jij in de lobby met jouw spullen' siste hij terwijl hij hard in mijn schouder kneep en vervolgens het hotel binnen trad.

Met opgetrokken wenkbrauwen keek Tarik me aan. 'Wat moest dat voorstellen' zei hij terwijl hij Hilalie nakeek. 'Niets. Ik moet er helaas vandoor. Anders mis ik mijn vlucht' zei ik gauw terwijl ik me uit de voeten maakte.

Met beiden mannen sprak ik geen woord. Hun houding en bemoeienis beviel me niet. Ik was volwassen genoeg om zelf te beslissen waar ik heen ging en met wie ik erheen ging. Mijn ouders hadden mij niet voor niets in vertrouwen de ontferming over mijn broertje gegeven. 'Sukkels' siste ik terwijl ik mijn koffer van de lopende band af griste. Ik draaide me om en knalde hard tegen een gestalte aan. 'Kijk toch uit je doppen' siste ik terwijl ik me langs de menigte probeerde te wurmen. 'Rustig aan

vrouwetje' hoorde ik een welbekende stem zeggen. Met opgetrokken wenkbrauwen draaide ik me om. 'Jij ook hier' vroeg ik verbaasd terwijl ik mijn koffer staande hield. 'We zaten blijkbaar in dezelfde vliegtuig' zei hij terwijl hij me een schitterende glimlach zond. 'Ik denk het' zei ik maar. Ik voelde me een kneus. De jongenman was zo aardig geweest en na mijn gênante actie was hij dat nog. 'Het spijt me' zei ik maar terwijl ik nerveus mijn shirt recht trok. 'Het is niet erg. Je hebt blijkbaar last van bemoeiende collega's' zei hij terwijl hij zacht grinnikte. 'Ja en nee. Het zit wat ingewikkeld in elkaar. Weetje. Als jij mij jou nummer geeft, neem ik gauw contact met je op en leg ik je het één en ander uit. Goed?' Zei ik terwijl ik Tarik zenuwachtig aankeek. 'Kijk. Dat lijkt er meer op' riep hij en beiden schoten we in de lach.

Weken verstreken. Op het werk ging het prima. Marouane en ik waren weer elkaars beste maatjes. Ayman deed het erg goed en een baan en vast contract bij MH Foundation was op zijn lijf geschreven. Ik was trots op mijn kleine ventje. Hilalie en ik spraken tot heden geen enkele woord tegen elkaar. Mounia en ik shopten erop los en met meneer en mevrouw Hilalie had ik een speciale band opgebouwd. Ondanks dat mijn ouders er niet meer waren gaven zijn mij het gevoel dat ze er wel degelijk waren. Oh, laten we het grootste nieuwtje niet vergeten! Tarik en ik zijn samen! De jongenman had mijn hart op hol weten te brengen. We hadden in een korte tijd vele gevoelens bij elkaar opgewekt. Hij maakte mijn leven momenteel compleet.

Deel 30

'Hou op, hou alsjeblieft op' kwam er fluisterend uit mijn mond. Zwarte vlekken doemde zich voor mijn ogen op. Mijn hoofd bonkte. Ik greep met mijn vingers naar mijn slapen. Niet weer, niet weer.

Knipperend probeerde ik mijn ogen open te doen. Met mijn handen greep ik de handvaten van de dressoir vast. Bijtend op mijn kiezen hees ik mezelf op. 'Ik haat je, ik haat je klootzak' schreeuwde ik terwijl ik me op de bank liet vallen. Nadat het tolleren in mijn hoofd vervaagde stond ik op. Ik vervolgde mijn weg richting de badkamer. Sporen van bloed tekende zich op mijn gezicht en in mijn nek. Mijn ogen vulde zich met tranen. Ik ontdeed me van mijn kleren en bekeek mezelf in de spiegel. Met mijn vingers streek ik over de paarsblauwe plekken op mijn lichaam. De striemen in mijn nek waren opgezwollen.

Ik beet mijn kiezen strak op elkaar en kneep mijn ogen stijfdicht van de pijn. De warme water stralen branden op mijn huid. Ik schrok op van het harde gebonk op de deur. Gauw sloot ik het water af en trok een badjas aan. Ik opende de deur en kwam de twee koelbloedige ogen tegemoet. Stilzwijgend keken we elkaar aan. 'Kleed je fatsoenlijk aan en verberg wat er te verbergen valt' riep hij terwijl hij zich uit de voeten maakte. Ik zuchtte diep en vervolgde mijn weg naar het koude, kille kamertje. Ik griste een tasje van het bed af en kiepte de inhoud ervan eruit. Ik hees mezelf in een jeans en trok een mintgroene blouse aan. Ik maakte me lichtjes op en liet mijn haar langs mijn gezicht hangen. Ik was tevreden over het eindresultaat.

Ik wandelde de gang op en hoorde vanuit de woonkamer stemmen komen. Ik

schrok op van een gedaante die de hoek om kwam. Een jonge blonde dame keek glimlachend op. 'Jij moet vast Ahlam wezen' riep ze spontaan terwijl ze haar hand naar me uitstak. Ik knikte en keek haar stillletjes aan. 'Ik ben Samra. Kom er gezellig bij zitten. Mijn broer heeft me zoveel over jou verteld. Ik was zo benieuwd naar je. In positieve zin natuurlijk!' Riep ze terwijl ze me aan mijn arm mee trok. Wankelend van de pijn liet ik me door haar meetrokken.

Stil nam ik plaats. Ik richtte mijn blik op de televisie en dwaalde weg. Ik was al twee weken niet thuis geweest en niet op mijn werk geweest. Ik had niemand laten weten waar ik was en de kans daarvoor kreeg ik ook niet. Ik vervloekte de jongenman die ik leren kennen heb en in vertrouwen heb genomen. Ik vervloekte de jongenman die me het gevoel gaf mijn leven compleet te maken. Ik haat hem, ik walg van hem en vervloekte hem.

'Ahlam' hoorde ik een vrouwenstem in de verte roepen. Ik keek op en bekeek de blondine. 'Blijf je er wel bij' riep ze en zond me een lieve glimlach. Ik zette een gemaakte glimlach op en knikte. 'Natuurlijk' zei ik zacht terwijl ik twee paar ogen op mijn huis voelde brandden. Ik keek op en ontmoette zijn koele ogen die hij tot spleetjes vormde. 'Kun je even meekomen Ahlam' riep hij en stond op. Ik zuchtte diep en volgde hem naar de keuken.

'Wat is er' zei hij terwijl hij tegen me aan kwam staan en zijn handen om mijn heupen heen sloeg. Ik wendde mijn blik af en probeerde mijn tranen te bedwingen. 'Ik haat je' siste ik. Hij zuchtte diep en drukte zijn gezicht in mijn nek. 'En ik houd van je. Zielsveel' fluisterde hij terwijl hij kusjes in mijn nek drukte. 'Dat is te merken' siste ik terwijl ik me stil hield. Hij drukte zijn tanden in mijn nek en gromde. 'Jij bent van mij. Van mij alleen' siste hij terwijl hij mijn gezicht beet pakte en zijn lippen ruw op die van mij drukte.

De tranen stroomden over mijn gezicht. Ik miste Ayman, ik miste Mounia, ik miste Marouane, ik miste meneer en me vrouw Hilalie en zelfs Hilalie miste ik. Ik miste Rayan Hilalie.

Met mijn armen leunde ik op mijn knieën die ik optrok terwijl ik de babbelende Blondine aankeek. De vrouw zat vol verhalen en raakte maar niet uitgepraat. Haar woorden gingen de ene oor in en de andere oor weer uit. Ik had geen behoefte aan kennismaking met zijn soort. Ik had überhaupt geen behoefte aan vrolijke geklets.

Ik stond op terwijl mijn gehele lichaam begon te rillen van angst. Ik wist dat er een grote kans bestond dat ik hier niet heelhuids uit zou komen, maar zo ging het niet langer. Ik moest hier weg.

'Excuseer me. Ben zo terug' zei ik terwijl ik vanuit mijn ooghoeken naar Tarik keek. Deze keek mij geniepig aan. Op mijn tenen sloop ik naar mijn kamer. Ik opende de deur van het smalle balkonnetje en wring me er tussen. Ik tuurde enkele meters naar beneden. 'Goeie help. Sta mij bij' fluisterde ik terwijl ik mijn ogen sloot en met een snelle beweging over de reling sprong. Met een harde smak belandde ik op de grond. Een helse pijn schoot door mijn arm. Kreunend van de pijn stond ik op. Ik

snoof de buitenlucht op en voelde me vrij. Eindelijk.

Wankelend liep ik de straat uit. Ik moest me uit de voeten maken voordat hij ook maar iets door zou hebben. Na een uur te hebben gelopen stond ik eindelijk voor MH Foundation. Ik bekeek het gebouw terwijl de tranen over mijn wangen stroomde. Eindelijk.

Ik griste een sleuteltje uit mijn decolleté. Deze stak ik in de houder en toetste de code in, deze werd geaccepteerd. Vervolgens plaatste ik mijn vinger tegen het kastje aan, mijn vingerafdruk werd geaccepteerd. Ik draaide tweemaal aan het sleuteltje en de deur werd geopend. Met kleine passen liep ik het verlaten gebouw in. Er was geen mens te bekennen, wat natuurlijk zo gek niet was gezien de tijdstip.

Plots hoorde ik snelle voetstappen naderen. Ik slaakte een gil en zette het op rennen. De pijn sneed door mijn lichaam. Ik beet op met lip terwijl ik met grote passen de trap op holde. 'Ahlam' hoorde ik een harde stem roepen. 'Ik weet dat je hier zit. Kom verdomme tevoorschijn' riep hij hard. 'Ik haat je, ik haat je klootzak' kwam er fluisterend uit mijn mond terwijl ik het rennen doorzette. Ik was eindelijk bevrijdt, ik liet het niet weer gebeuren. Geen denken aan.

Ik holde Marouane's kantoor in die op een kier stond. Zachtjes sloot ik de deur en verstopte me vervolgens onder zijn bureau. 'Stomme trut. Je had verdomme de deur moeten vergrendelen' siste ik tegen mezelf. 'Ahlam. Dit flik je me niet, echt niet. Ik krijg je te pakken en je weet toch wat daar tegenover komt te staan lieverd' hoorde ik hem gemeen sissen terwijl hij Marouane's kantoor binnentrad. Met ingehouden adem wachtte ik af. Ik ga eraan.

'Wat moet dit voorstellen' hoorde ik plots een welbekende stem zeggen. Ik zette grote ogen op en kroop onder het bureau vandaan. 'Rayan' fluisterde ik terwijl ik hem met grote ogen aankeek. Ik ben nog nooit zo blij geweest hem te zien. Hij keek me met grote ogen aan. 'Ahlam' fluisterde hij terwijl hij met grote passen op me af beende. 'Verdomme' vloekte hij terwijl hij met zijn hand mijn wang streelde. 'Jij bent het echt' zei hij weer terwijl hij verward keek. Ik knikte terwijl de tranen over mijn wangen stroomden.

Met een harde smak viel Hilalie voor mijn voeten neer. Ik richtte mijn ogen op Tarik. 'Jij gore klootzak' siste ik terwijl ik met alle kracht die ik nog bezat op hem sprong en hem op allerlei manieren probeerde neer te halen. Tevergeefs.

Hij greep me bij mijn haren en trok me mee. 'Foute boel liefje. Het zal je bezuren dat je me dit geflikt hebt' siste hij terwijl hij met zijn knie in mijn buik ramde. Happend naar lucht greep ik zijn armen vast. 'Je bent gek, geschift hoor je me' kwam er hees uit mijn mond. Hij sloeg met zijn vuist tegen mijn slaap aan. Zwarte vlekken verschenen voor mijn ogen, mijn hoofd duizelde en mijn lichaam raakte zijn laatste beetje energie kwijt.